

บทที่ 3

ความผิดสำเร็จที่มีลักษณะเป็นการเริ่มต้น

ในบทที่ 2 ข้าพเจ้าได้กล่าวถึงแนวความคิดอันเป็นที่มาของความผิดที่เป็นการเริ่มต้น และได้อธิบายถึงความผิดที่เป็นการเริ่มต้นพื้นฐาน อันได้แก่ การพยายามกระทำความผิด ความผิดฐานสมคบ และการใช้ให้ผู้อื่นกระทำความผิดเพื่อที่จะได้เข้าใจถึงประโยชน์ของความผิดที่เป็นการเริ่มต้นนั้นซึ่งก็คือการลงโทษการกระทำขั้นตอนก่อนที่จะเป็นความผิดสำเร็จ เป็นการลงโทษการกระทำที่ “ถอย” มาจากตัวความผิดสำเร็จ (Substantive Crimes) เพื่อป้องกันความเสียหาย รูปแบบทั้ง 3 ของความผิดที่เป็นการเริ่มต้นนั้นอาจจะถอยออกมาจากความผิดสำเร็จมากบ้างน้อยบ้างขึ้นอยู่กับเหตุผลในการบัญญัติกฎหมาย ซึ่งแม้กระนั้นการพยายามกระทำไปตลอดแล้วแต่ไม่บรรลุผล (Complete attempts) ในส่วนของการกระทำและสภาพจิตใจของผู้พยายามกระทำผิดจะใกล้เคียงกับกรณีของผู้กระทำความผิดสำเร็จมาก¹ แต่ก็ยังเป็นการถอยมาจากกรณีความผิดสำเร็จอยู่นั่นเอง หากแต่ในบทที่ 3 นี้ข้าพเจ้าจะได้กล่าวถึงความผิดสำเร็จบางฐานซึ่งลงโทษการกระทำที่ยังไม่ได้สร้างความเสียหายขึ้น แต่กฎหมายเห็นว่าหากปล่อยให้การกระทำดังกล่าวดำเนินต่อไปเห็นได้ชัดหรือมีความเสี่ยงสูงว่าจะเกิดความเสียหายหรือเกิดการกระทำความผิดสำเร็จฐานอื่นที่ร้ายแรงกว่า ดังนั้นกฎหมายจึงต้องเข้าป้องกันไว้ก่อนที่จะเกิดความเสียหาย ซึ่งจะเห็นได้ว่าเป็นแนวความคิดเดียวกับเรื่องความผิดที่เป็นการเริ่มต้น (Inchoate mode) แต่ความผิดเหล่านี้บัญญัติอยู่ในรูปแบบของความผิดสำเร็จ ประกอบกับความผิดในกลุ่มนี้มีเหตุผลในการบัญญัติความผิดอื่นนอกเหนือจากเพื่อเป็นฐานอำนาจให้เจ้าพนักงานป้องกันความเสียหาย ซึ่งจะทำให้ความผิดในกลุ่มหลังนี้มีวิธีใช้และตีความกฎหมายที่แตกต่างจากความผิดที่เป็นการเริ่มต้นพื้นฐาน ดังนั้นในส่วนความผิดสำเร็จที่มีลักษณะเป็นการเริ่มต้นนี้จึงไม่ใช่วัตถุแห่งการศึกษาหลักในวิชานิติพนธ์เล่มนี้ อย่างไรก็ตามเมื่อกลุ่มความผิดนี้มีลักษณะบางส่วนที่เป็นความผิดที่เป็นการเริ่มต้น อีกทั้งในต่างประเทศก็ปรากฏว่ามีปัญหา² บางประการเกิดขึ้นจากการบัญญัติความผิด

¹ Andrew Ashworth, Principle of criminal law 3rd ed.(New York : Oxford University Press,1999), p. 484.

² ซึ่งข้าพเจ้าจะได้กล่าวต่อไปในบทที่ 4 ในหัวข้อ 4.1

ที่เป็นการเริ่มต้นให้เป็นความผิดสำเร็จ ข้าพเจ้าจึงจะขอกล่าวถึงตัวอย่างของความผิดสำเร็จที่มีลักษณะเป็นการเริ่มต้นบางฐานความผิด เพื่อเป็นข้อมูลให้ผู้ที่มีความสนใจได้ใช้เป็นพื้นฐานในการศึกษาค้นคว้าต่อไป และเพื่อที่จะไม่เป็นการสร้างความสับสนแก่ผู้ที่ศึกษาข้าพเจ้าจึงแยกเรื่องนี้ออกมากล่าวถึงเป็นบทใหม่ต่างหากจากความผิดที่เป็นการเริ่มต้นพื้นฐาน โดยข้าพเจ้าจะขอยกตัวอย่างทั้งหมด 4 ตัวอย่างได้แก่ กลุ่มความผิดที่เกี่ยวกับการครอบครอง, ความผิดฐานข่มขู่, ความผิดฐานประทุษร้าย และความผิดฐานบุกรุกที่รื้อฐานโดยมีเจตนาพิเศษเพื่อกระทำความผิด Felony ในที่รื้อฐานนั้น

3.1 กลุ่มความผิดที่เกี่ยวกับการครอบครอง (Crimes of Possession)

ในประเทศอังกฤษนั้น ความผิดอาญาฐานครอบครองมีอยู่มากมายหลายฐานความผิดเช่น ความผิดฐานครอบครองวัตถุใดๆโดยมีเจตนาเพื่อที่จะทำให้เกิดความเสียหายแก่ทรัพย์สิน³ หรือความผิดฐานครอบครองอาวุธอันตราย (offensive weapons)⁴ หรือในประเทศสหรัฐอเมริกาที่มีความผิดเกี่ยวกับการครอบครองหลายฐานความผิดเช่นกัน ยกตัวอย่างเช่น ความผิดฐานครอบครองเครื่องมือที่ใช้ในความผิดฐานบุกรุก⁵ ความผิดฐานมียาเสพติดไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย⁶ เป็นต้น ความผิดเกี่ยวกับการครอบครองเหล่านี้ไม่มีความผิดฐานใดเลยที่บัญญัติให้ผู้กระทำความผิดไปก่อความเสียหายแก่สิ่งอื่นใดไม่ว่าต่อทรัพย์สิน ชีวิต ร่างกาย หรือสิทธิอื่นใด

อีกทั้งวัตถุประสงค์หนึ่งของการบัญญัติให้การครอบครองสิ่งเหล่านี้เป็นความผิดก็เพื่อป้องกัน หรือลดความเสี่ยงของการที่ผู้ครอบครองนำวัตถุที่อยู่ในความครอบครองดังกล่าวไปใช้ หรือนำออกไปให้บุคคลอื่นใช้เพื่อกระทำความผิด อันอาจจะก่อให้เกิดความเสียหายแก่สังคมได้ซึ่งถ้ามองในแง่มุมนี้ก็อาจได้กล่าวได้ว่าความผิดฐานครอบครองเป็นความผิดที่มีลักษณะของความผิดที่เป็นการเริ่มต้น หากแต่จะแตกต่างออกไปจากความผิดที่เป็นการเริ่มต้นพื้นฐานตรงที่ว่า ความผิดที่เป็นการเริ่มต้นพื้นฐานนั้นจะเริ่มจากการที่ผู้กระทำมีเจตนา

³ Section 3 of the Criminal Damage Act 1971

⁴ Section 1 of the Prevention of Crime Act 1953

⁵ TENN. CODE ANN. § 39-3-408

⁶ IND. CODE ANN. §§ 35-48-4-6

ที่จะให้มีการกระทำความผิดสำเร็จฐานใดฐานหนึ่งขึ้นโดยเฉพาะเจาะจง แล้วได้กระทำการบางอย่างออกไปที่ชัดแจ้งเพียงพอที่จะแสดงถึงความอันตรายที่อยู่ในจิตใจของผู้กระทำ จนกฎหมายต้องเข้าแทรกแซงระหว่างกระบวนการการกระทำนั้นทำให้ผู้กระทำไม่สามารถดำเนินการต่อไปจนความผิดที่ผู้กระทำเจตนาให้เกิดขึ้นโดยเฉพาะเจาะจงสำเร็จลง แต่การความผิดครอบครองนั้นเป็นการป้องกันไม่ให้เกิดการกระทำความผิดทั่วไปไม่ได้เฉพาะเจาะจงฐานใดฐานใด เป็นการบัญญัติความผิดไว้ก่อนโดยไม่ได้พิจารณาเจตนาโดยเฉพาะของผู้กระทำ ไม่จำเป็นต้องมีการแสดงออกอื่นนอกจากการครอบครองและรัฐไม่ได้เข้าแทรกแซง “ระหว่าง” กระบวนการการกระทำความผิด เช่นที่รัฐกระทำในกรณีความผิดที่เป็นการเริ่มต้นพื้นฐานแต่ประการใด

นอกจากนี้สาเหตุอีกประการที่การครอบครองวัตถุบางประการเป็นความผิดก็คือ ในกรณีวัตถุที่อยู่ในความครอบครองเป็นวัตถุที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย (Non-innocent articles) เช่นอาวุธสงคราม ยาเสพติด ทำให้ผู้ที่มีวัตถุที่ขัดต่อกฎหมายนี้ควรจะมีหน้าที่ต้องชี้แจงหรือเกิดความรับผิดชอบในตัวเองแล้ว⁷ ดังนั้นในแง่มุมที่เป็นการครอบครองสิ่งผิดกฎหมาย ถึงแม้ว่ารัฐจะลงโทษเพื่อป้องกันการกระทำความผิดอยู่ด้วย แต่จะเห็นได้ว่ายังมีวัตถุประสงค์อื่นในการลงโทษการครอบครองอันจะทำให้การตีความและใช้กฎหมายเรื่องการครอบครอง จะต้องพิจารณามากกว่าเพียงแง่มุมของการเป็นความผิดที่เป็นการเริ่มต้น

นอกจากนี้ยังมีผู้วิจารณ์ว่าการกำหนดความรับผิดชอบทางอาญาเพียงเพราะมีการครอบครองวัตถุบางอย่างนั้น ถึงแม้การครอบครองวัตถุบางอย่างผู้ครอบครองไม่อาจปฏิเสธหรือมีข้อจำกัดในการปฏิเสธ⁸ ว่าเขามีเจตนาที่จะไปกระทำความผิดอาญาไม่ เช่นกรณีการครอบครองอาวุธสงคราม⁹ แต่ในบางกรณีมีความจำเป็นที่จะต้องพิจารณาและวิเคราะห์ว่า

⁷ Andrew Ashworth, *supra* note 1, p. 486.

⁸ ในกรณียาเสพติดนั้น กฎหมายของประเทศอังกฤษยอมให้อ้างเหตุเพื่อยกเว้นความผิดจากการครอบครองยาเสพติดไว้เฉพาะกรณีเป็นการครอบครองเพื่อนำส่งให้เจ้าพนักงานตำรวจ หรือเจ้าพนักงานอื่นของรัฐผู้มีอำนาจ ดู Section 5(4)(b) of the Misuses of Drug Act 1971

⁹ ในกฎหมายอังกฤษนั้น จำเลยที่ถูกกล่าวหาว่าครอบครองอาวุธสงคราม ต้องมีภาระการพิสูจน์เองว่าตนไม่มีความผิด หรือมีอำนาจที่จะครอบครองอาวุธสงครามไว้ได้โดยชอบด้วยกฎหมาย

การบัญญัติความผิดอาญาฐานครอบครองบางฐานความจำเป็นเพียงพอ หรือคุ้มค่าหรือไม่กับการที่ต้องลงโทษการกระทำที่ยังอยู่ห่างไกลความเสียหาย¹⁰ (Principle of Remoteness) อยู่มาก อีกทั้งเอกลักษณ์ประการหนึ่งของความผิดฐานครอบครองก็คือ การยกเว้นหน้าที่ของเจ้าพนักงานอัยการในการพิสูจน์เจตนาในทางอาญาของจำเลย เช่นในบางมลรัฐของประเทศสหรัฐอเมริกา มีการสันนิษฐานไว้ว่าผู้ที่ครอบครองปืนลูกซองแฝด หรือปืนอัตโนมัติมีเจตนาที่จะใช้ปืนดังกล่าวเพื่อกระทำความผิดอาชญากรรม¹¹ ทั้งนี้โดยหลักการแล้วฐานความผิดอาญาที่ยิ่งห่างไกลจากความเสียหายมากเท่าไร ระดับขององค์ประกอบภายในต้องเข้มข้นและชัดเจนมากยิ่งขึ้นเท่านั้น¹² อย่างที่ในความผิดในการพยายามกระทำความผิด หรือการสมคบที่ผู้กระทำจะมีความผิดได้ก็ต้องกระทำไปโดยเจตนาเท่านั้น เพราะฉะนั้นอย่างน้อยเจ้าพนักงานอัยการก็ยังคงมีหน้าที่ต้องพิสูจน์เจตนาในการกระทำความผิดให้ศาลเห็นชัดเจน¹³

3.2 ความผิดฐานข่มขู่ (Threats)

ในประเทศอังกฤษนั้นมีการบัญญัติความผิดฐานข่มขู่เป็นความผิดMiscellany อยู่หลายฐาน ยกตัวอย่างเช่นมีการบัญญัติความผิดข่มขู่ว่าจะฆ่า แต่ไม่มีการบัญญัติให้เป็นความผิดทั่วไป¹⁴ จึงมีแนวความคิดว่าถ้าหากนำความผิดฐานข่มขู่มาบัญญัติเป็นความผิดที่เป็นการเริ่มต้นพื้นฐานรูปแบบที่ 4¹⁵ เพื่อที่จะใช้ในการป้องกันการกระทำความผิดได้อย่างเป็นระบบ และมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

¹⁰ Andrew Ashworth, *supra* note 1, p.486.

¹¹ MODEL PENAL CODE § 5.01 commentary at 342 n.193 (Proposed Official Draft 1985); see, e.g., CAL. PENAL CODE § 12023 (West 1982 & Cum. Supp. 1988); WASH. REV. CODE ANN. § 9.41.030 (1988).

¹² Andrew Ashworth, *supra* note 1, p.487.

¹³ *Ibid.*

¹⁴ อย่างไรก็ตามในปัจจุบันมี มาตรา 4 และ 5 of the Public Order Act 1986 บัญญัติความผิดฐานข่มขู่ว่าจะก่อให้เกิดความเสียหายในบางกรณีไว้ให้สามารถปรับใช้ได้ อย่างกว้างขวาง แต่ก็ไม่ได้เป็นบททั่วไปที่ใช้ได้กับทุกกรณี

¹⁵ Andrew Ashworth, *supra* note 1, p.485.

อย่างไรก็ตาม Peter Alldrige¹⁶ มีความคิดว่า การบัญญัติความผิดฐานข่มขู่ให้เป็นความผิดที่เป็นการเริ่มต้นพื้นฐานที่ใช้บังคับโดยทั่วไปกับทุกฐานความผิดนั้น ไม่สามารถช่วยให้การใช้กฎหมายเป็นไปอย่างเป็นระบบ และมีความแน่นอนขึ้นได้ หากแต่สิ่งที่ควรกระทำก็คือยกเลิกความผิดฐานข่มขู่ส่วนใหญ่ทั้งหมด เหลือไว้เพียงความผิดฐานข่มขู่ที่สำคัญเท่านั้น และกำหนดให้ความผิดฐานข่มขู่เหล่านั้นมีองค์ประกอบหลักอย่างน้อย สองข้อดังต่อไปนี้คือ

(1) ต้องมีการพิสูจน์ให้เห็นแน่ชัดว่า จำเลยมีความคิด และตั้งใจที่จะกระทำความผิดตามที่ข่มขู่ไว้ การกำหนดคุณสมบัติในลักษณะนี้จะทำให้ความผิดฐานข่มขู่มีระดับความสำคัญใกล้เคียงกับการพยายามกระทำความผิด และการใช้ให้กระทำความผิด อย่างไรก็ตาม ข้อแตกต่างที่สำคัญก็คือว่า ในกรณีการพยายามกระทำความผิด ผู้กระทำต้องลงมือ หรือที่เรียกว่ากระทำเลยขั้นตอนของการเตรียม และในกรณีการใช้ให้กระทำความผิด ก็ต้องมีการกระทำครั้งสุดท้ายคือการสื่อสารออกมาต่อบุคคลอื่นให้กระทำความผิด ซึ่งทั้งสองกรณีไม่มีการตัดสินใจใดที่ผู้กระทำจะต้องตัดสินใจอีก แต่ในกรณีการข่มขู่ นั้น เป็นเพียงเงื่อนไขของการกระทำในขั้นต่อไปเท่านั้น ดังนั้นในกระบวนการพิจารณาจำเลยอาจจะโต้แย้งได้ว่าตนไม่มีเจตนาที่จะไปกระทำความผิดตามที่ได้ข่มขู่ไว้เลย จึงต้องมีการกำหนดองค์ประกอบในข้อที่สองคือ

(2) การกระทำนั้นต้องก่อให้เกิดความหวาดกลัว (ว่าจะมีการกระทำความผิดอื่นๆ ต่อตนตามมา) ซึ่งความหวาดกลัวนี้เองเป็นเป้าหมายหลักของการข่มขู่

องค์ประกอบในข้อแรกนั้นทำให้ความผิดฐานข่มขู่ที่มีลักษณะของความผิดที่เป็นการเริ่มต้นแตกต่างจากความผิดฐานข่มขู่ทั่วไปที่ลงโทษเพราะการสร้างความหวาดกลัวแก่บุคคลอื่น แต่ความผิดฐานข่มขู่ที่มีลักษณะของความผิดที่เป็นการเริ่มต้นนั้นมี วัตถุประสงค์ประการหนึ่งเพื่อป้องกันไม่ให้ความผิดสำเร็จที่ผู้กระทำได้ข่มขู่ว่าจะทำโดยมีเจตนาเช่นนั้นจริงสามารถบรรลุผลสมตามเจตนาของผู้กระทำได้ กฎหมายจึงต้องเข้าแทรกแซงเสียก่อน จากความแตกต่างดังกล่าวนี้เองจึงทำให้ความผิดฐานข่มขู่ยังไม่ได้รับการยอมรับให้บัญญัติให้เป็นความผิดเริ่มต้นพื้นฐานรูปแบบที่ 4 การพิจารณาความผิดฐานข่มขู่จึงต้องพิจารณาเป็นแต่ละฐานความผิดแทนที่จะบัญญัติเป็นความผิดทั่วไป อย่างไรก็ตามความผิดฐานข่มขู่ที่ได้รับ

¹⁶ P.Alldrige, Threats Offences-a Case for Reform [1994] Crim LR 176 cited by *Ibid*.

การยอมรับว่าเป็นความผิดที่มีลักษณะของความผิดที่เป็นการเริ่มต้นที่สำคัญก็คือความผิดฐานกรรโชกทรัพย์ (Blackmails) ซึ่งสามารถใช้ป้องกันความผิดฐานเปิดเผยความลับ ความผิดฐานหมิ่นประมาท หรือความผิดอื่นๆได้

3.3 ความผิดฐานประทุษร้าย (Assault)

ตามกฎหมายCommon Law ความผิดฐานประทุษร้าย (Assault) ถูกนิยามว่าเป็นความผิดฐานพยายามทำร้ายร่างกาย¹⁷ เนื่องด้วยความผิดฐานประทุษร้ายมีการบัญญัติขึ้นอย่างเป็นทางการเป็นร่างก่อนกฎหมายเรื่องการพยายามกระทำความผิด ดังนั้นต่อมาแม้มีการบัญญัติเรื่องการพยายามกระทำความผิดแล้ว ในการตัดสิน¹⁸เรื่องการพยายามทำร้ายร่างกาย ศาลของประเทศสหรัฐอเมริกาก็ยังยึดหลักเกณฑ์ในส่วนการกระทำเช่นเดียวกับการพิจารณาความผิดฐานประทุษร้ายนั้นก็คือการกระทำที่แสดงออกว่าจะเป็นการทำร้ายร่างกายนั้นต้องใกล้เคียงต่อผล¹⁹ อันเป็นหลักเกณฑ์ที่รับมาจากของประเทศอังกฤษ ผ่านทางความผิดฐานประทุษร้ายทั้งที่ในการพยายามกระทำความผิดอื่น ศาลของประเทศสหรัฐอเมริกาก็ยึดหลักตาม Model Penal Code ที่ถือว่าเพียงกระทำเลยขั้นตอนที่สำคัญไปแล้ว (Substantial step) จึงจะเป็นการพยายามกระทำความผิด หรืออาจกล่าวได้ว่าการกระทำความผิดฐานประทุษร้ายนั้นจะใกล้เคียงต่อความผิดสำเร็จมากกว่าในกรณีการพยายามกระทำความผิดทั่วไปนั่นเอง อย่างไรก็ตามในการพิจารณาคดีของศาลหลายครั้ง²⁰ รวมไปถึงนักวิชาการ²¹อีกหลายท่านมีความเห็นเมื่อตัวความผิดประทุษร้าย เองเป็นการพยายามกระทำความผิดดังนั้น

¹⁷ Mullen v. State [1871] cited by Wayne R. LaFave, Criminal Law, 4th ed. (St. Paul, Minnesota West Publishing Co.,2003), p.597.

¹⁸ State v. Mortensen State v. Mortensen, 95 Utah 541, 550-51, 83 P.2d 261, 265-66 [1938] cited by Ira P. Robbins, "DOUBLE INCHOATE CRIMES", 26 Harvard Journal on Legislation (Winter, 1989), p.6.

¹⁹ *Ibid.*

²⁰ People v. Maxwell, 36 Mich. App. 127, 128, 193 N.W.2d 176, 177 [1971]; State v. Currence, 14 N.C. App. 263, 265, 188 S.E.2d 10, 12 [1972] cited by *Ibid.*

²¹ *Ibid.*

ความผิดฐานพยายามกระทำความผิดฐานประทุษร้าย (Attempted Assault) จึงไม่สามารถเกิดขึ้นได้

อย่างไรก็ตาม ในปัจจุบันรัฐในประเทศสหรัฐอเมริกาหลายรัฐได้ลดแ่งมุมของการเป็นความผิดที่เป็นการเริ่มต้นของความผิดฐานประทุษร้าย ลงโดยการบัญญัตินิยามเสียใหม่ ว่า หมายถึงการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายที่ทำให้บุคคลอื่นหวาดกลัวว่าในทันใดนั้นจะถูกทำร้ายร่างกาย²² ซึ่งการบัญญัตินิยามของความผิดฐานประทุษร้าย ดังกล่าวนอกจากจะทำให้การกระทำความผิดขยายออกไปจนรวมถึงการกระทำละเมิดแล้ว ยังทำให้ความผิดฐานประทุษร้าย มีองค์ประกอบภายในที่แตกต่างจากความผิดฐานทำร้ายร่างกาย กลายเป็นเจตนาที่จะทำบุคคลอื่นตกอยู่ในความหวาดกลัวที่จะถูกทำร้ายร่างกาย แทนที่จะเป็นเจตนาที่จะทำร้ายร่างกายบุคคลอื่น นอกจากการที่มีบางรัฐเพียงแคลดความเป็นความผิดที่เป็นการเริ่มต้นของความผิดฐาน ประทุษร้ายแล้ว ตัว Model Penal Code²³ และรัฐบางรัฐ²⁴ ถึงกับทำลาย²⁵ แ่งมุมของการเป็นความผิดที่เป็นการเริ่มต้นของความผิดฐานประทุษร้าย โดยการบัญญัติให้ความผิดฐานประทุษร้ายเป็นความผิดเดียวกับความผิดฐานทำร้ายร่างกาย หรือในบางรัฐถึงกับยกเลิกความผิดฐานประทุษร้ายเลยทีเดียว

สำหรับในรัฐ²⁶ ที่ยังไม่ได้ยกเลิกนิยามดั้งเดิมของความผิดฐานประทุษร้าย ก็จะเพิ่มฐานความผิดประทุษร้ายโดยมีเหตุฉกรรจ์ (aggravated assault) โดยบัญญัติให้เป็นความผิด Felony ซึ่งเหตุฉกรรจ์ที่จะทำให้ต้องลงโทษสูงขึ้นนั้นมักจะเป็นกรณีที่ผู้กระทำความผิดมีเจตนาที่รุนแรงขึ้น เช่นกระทำไปโดยมีเจตนาที่จะฆ่า หรือใช้วิธีการที่เป็นอันตรายเช่นการใช้อาวุธปืน

²² MINN. STAT. ANN. § 609.224

²³ MODEL PENAL CODE § 211.1 (Proposed Official Draft 1980)

²⁴ ใน 23 มลรัฐที่บัญญัติให้ความผิดฐาน Assault เป็นความผิดเดียวกับความผิดฐานทำร้ายร่างกาย มีถึง 15 มลรัฐที่ยกเลิกความผิดฐานประทุษร้ายดั้งเดิม (Traditional Assault) ไปเลย เหลือไว้เพียงความผิดฐานประทุษร้ายโดยมีเหตุฉกรรจ์ (Aggravated Assault) ซึ่ง 13 มลรัฐนั้นได้แก่ มลรัฐอลาบามา, อลาสก้า, อริโซนา, โคโลราโด, คอนเนคติกัต, เดลาแวร์, ฮาวาย, เคนทักกี, เมนน์, มอนทานา, เนบรัสกา, นิว ยอร์ค, นอร์ท ดาโกต้า, โอเรกอน และเท็กซัส

²⁵ Ira P. Robbins, *supra* note 18, p. 7.

²⁶ เช่น CAL. PENAL CODE § 220

นอกจากนี้ในบางรัฐ²⁷ ยังคงบัญญัติให้ความผิดฐานประทุษร้ายโดยมีเหตุฉกรรจ์เป็นความผิดทั่วไป²⁸ โดยลงโทษการพยายามกระทำความผิดฉกรรจ์ทุกฐาน (กฎหมายว่าด้วยการพยายามกระทำความผิด (Attempt) นั้นใช้ลงโทษการพยายามกระทำความผิดทั้งความผิด Misdemeanor²⁹ และความผิด Felony

3.4 ความผิดฐานบุกรุกที่รื้อฐานโดยมีเจตนาพิเศษเพื่อกระทำความผิด Felony ในที่รื้อฐานนั้น³⁰ (Burglary)

ในกฎหมายCommon law ความผิดฐาน Burglary หมายถึงการการทำให้ลายและล่องล้าเข้าไปในเคหสถานของบุคคลอื่นในยามวิกาลโดยมีเจตนาเพื่อกระทำความผิด Felony ฐานใดฐานหนึ่งในเคหสถานนั้น³¹ ในระบบกฎหมายได้จัดให้ความผิดฐาน Burglary และความผิดฐานวางเพลิงอยู่ในหมวดความผิดที่พิกาศัยไม่ใช่ความผิดต่อทรัพย์สิน ศาลในระบบCommon law กำหนดให้การกระทำความผิดดังกล่าวเป็นความผิดก็เพราะเป็นการเพิ่มความปลอดภัยการที่พิกาศัย และป้องกันบุคคลผู้ที่อาศัยอยู่ในบ้านให้พ้นอันตรายจากการกระทำความผิดอาญา ซึ่งเหตุผลในการกำหนดความรับผิดดังกล่าวเหมือนกับกรณีการพยายามกระทำความผิดในประเด็นที่เป็นการกำหนดความรับผิดให้กับการกระทำเพื่อให้เจ้าหน้าที่รัฐจะได้มีอำนาจเข้าขัดขวางการกระทำความผิดอื่นที่ผู้บุกรุกเจตนาจะกระทำภายในเคหสถานนั่นเอง

ความผิดฐาน Burglary นี้แตกต่างจากการพยายามกระทำความผิดในประเด็นที่ว่าในส่วนขององค์ประกอบภายนอกนั้นความผิดฐาน Burglary กำหนดลงไปอย่างชัดเจนเลยว่าเป็นการทำให้ลายและเข้าไปในบริเวณเคหสถานของบุคคลอื่น โดยไม่จำเป็นที่ว่าการกระทำ

²⁷ ARIZ. REV. STAT. ANN. § 13-1204

²⁸ Ira P. Robbins, *supra* note 18, p.7.

²⁹ คือความผิดที่มีโทษจำคุกน้อยกว่าหนึ่งปี ดูเกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์, ภาษาอังกฤษสำหรับนักกฎหมาย, พิมพ์ครั้งที่ 1 (กรุงเทพมหานคร: หจก.จิรัชการพิมพ์, 2548), น. 1

³⁰ เฟิงอ้าง, น.13.

³¹ Wayne R. LaFave, *supra* note 17, p.1017.

ดังกล่าวจะเป็นการกระทำในขั้นตอนที่สำคัญ (Substantial step) อย่างที่กฎหมายเรื่องการพยายามกระทำความผิดกำหนดไว้

อย่างไรก็ตามจากการบัญญัติความผิดดังกล่าวโดยฝ่ายนิติบัญญัติ ทำให้องค์ประกอบของความผิดฐาน Burglary มีลักษณะที่คล้ายคลึงกับการพยายามกระทำความผิดมากขึ้น³² โดยปัจจุบันความผิดฐาน Burglary ไม่กำหนดว่าต้องเป็นการเข้าไปในเคหสถานเท่านั้น แต่รวมทั้งสิ่งก่อสร้างอื่น เช่นอาคารที่ไม่มีผู้อาศัย เตินท์ เรือ รถยนต์ รวมทั้งรถจักรยานยนต์ อีกทั้งยังมีการยกเลิกองค์ประกอบที่ว่าต้องมีการทำลายก่อนแล้วจึงค่อยเข้าไปในเคหสถาน ยกเลิกองค์ประกอบที่ว่าต้องเป็นการกระทำในยามวิกาล และที่สำคัญการเข้าไปในสิ่งก่อสร้างของบุคคลอื่นเพื่อกระทำความผิดนั้น จะเป็นความผิดได้ก็หาจำเป็นต้องเป็นการเข้าไปเพื่อกระทำความผิดจริงไม่ ดังนั้นตามกฎหมายปัจจุบัน ความผิดฐาน Burglary จึงไม่ได้คุ้มครองเฉพาะบุคคลที่อยู่ในเคหสถานเท่านั้น แต่ยังคุ้มครองถึงเรื่องทรัพย์สิน และบุคคลที่อยู่ในสิ่งก่อสร้างใดๆด้วย

ความแตกต่างของความผิดฐาน Burglary กับการพยายามกระทำความผิดก็คือ ความผิดฐาน Burglary ไม่ได้เคลื่อนกลิ้งไปกับความผิดสำเร็จ แม้จะมีการกระทำความผิดสำเร็จก็ตาม ผู้กระทำก็ยังคงมีความรับผิดฐานบุกรุกอยู่ไม่ได้เคลื่อนกลิ้งไป ซึ่งก็หมายความว่าถ้ามีการกระทำความผิดในสิ่งก่อสร้างของบุคคลอื่นแล้ว กฎหมายสามารถลงโทษได้ทั้งการกระทำอันเป็นความผิดสำเร็จ และการกระทำโดยเฉพาะเจาะจงบางประการอันเป็นการพยายามกระทำความผิดดังกล่าว (คือการเข้าไปในสิ่งก่อสร้างของบุคคลอื่น) ด้วย

ความผิดฐานนี้ได้ลงโทษด้วยเหตุผล 2 ประการคือ (1) ในแง่ที่เป็นความผิดที่เป็น การเริ่มต้น ผู้กระทำได้แสดงออกอย่างชัดเจนว่ามีเจตนาที่จะกระทำความผิด โดยการบุกรุกเข้าไปในเคหสถานของบุคคลอื่นโดยไม่ได้รับอนุญาตเพื่อกระทำความผิดตามที่ได้เจตนาไว้ และ (2) ลงโทษความผิดสำเร็จที่ได้ล่วงล้ำเขตแดนเคหสถานของผู้อื่น ซึ่งกฎหมายคุ้มครองให้เจ้าของเคหสถานว่ามีสิทธิครอบครองโดยปกติสุขปราศจากการรบกวนเมื่อมีผู้บุกรุกเมื่อมีผู้บุกรุกย่อมเป็นการทำอันตรายต่อสิ่งที่กฎหมายคุ้มครอง การกระทำดังกล่าวก็จึงเป็นความผิดอาญาอยู่ในตัว

³² Ira P. Robbins, *supra* note 18, p.8.

นอกจากความผิดที่กล่าวมาแล้วยังมีกฎหมายอีกหลายรูปแบบที่เป็นความผิดสำเร็จในตัวของความผิดเอง ทั้งที่การกระทำความผิดฐานนั้นไม่ได้สร้างความเสียหายขึ้นแต่อย่างใดแต่กฎหมายต้องลงโทษไว้ก่อนเพื่อป้องกันการป้องกันไม่ให้เกิดการกระทำความผิดต่อไปในอนาคต เช่น ความผิดเกี่ยวกับการจราจร ความผิดฐานเฝ้าติดตาม (Stalking) เป็นต้น ความผิดในกลุ่มนี้ แม้จะมีลักษณะของความผิดที่เป็นการเริ่มต้นก็ตาม แต่ก็ไม่ใช่ความผิดที่เป็นการเริ่มต้นพื้นฐานที่เป็นการลงโทษการกระทำใน “ขั้นตอน” ก่อนที่จะเป็นความผิดสำเร็จ เป็นการลงโทษการกระทำในระหว่างกระบวนการกระทำที่จะก่อให้เกิดความผิดสำเร็จฐานใดฐานหนึ่งโดยตรง ในขณะที่ความผิดในกลุ่มหลังนี้เป็นการลงโทษเพื่อป้องกันอย่างกว้างๆ ไม่ได้เฉพาะเจาะจงกระบวนการกระทำความผิดกระบวนการใดกระบวนการหนึ่ง อีกทั้งความผิดต่างๆ เหล่านี้ยังมียังถูกบัญญัติขึ้นเพื่อตอบสนองวัตถุประสงค์อื่นนอกจากเพื่อเป็นฐานอำนาจให้เจ้าพนักงานเข้าแทรกแซงการกระทำความผิดอันเป็นวัตถุประสงค์ของความผิดที่เป็นการเริ่มต้น ด้วยเหตุดังกล่าวทำให้ความผิดบางฐานที่จะได้กล่าวต่อไปนี้มีวิธีการใช้และการตีความที่แตกต่างออกไปจากความผิดที่เป็นการเริ่มต้นพื้นฐาน